

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ТОВА Е ЕДИН МРЪСЕН СВЯТ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Карах си по булевард „Сънсет“, късно една вечер, спрях на един светофар и на автобусната спирка отсреща видях тази изкуствено червенокоса дама с брутално и опустошено, напудрено и изрисувано лице, на което сякаш пишеше: „Това е, което ни причинява животът“. Можех да си я представя пияна, разкрещяла се срещу някой мъж през стаята и бях доволен, че този мъж не съм аз. Тя забеляза, че я наблюдавам и ми махна — „Хей, какво ще кажеш за едно возене?“ „О, кей“ — отвърнах аз и тя се затича към колата ми през двете пътни платна, които ни деляха. Качи се, потеглихме заедно и тя малко ми разголи бедро. Не беше особено зле. Аз продължих да карам, без да ѝ говоря. „Искам да отида до улица Алварадо“ — каза тя. Дотолкова бях се досетил и аз. Такива като нея се навъртаха точно там. От „Осма“ и по „Алварадо“, в баровете отгатак парка и по ъглите, и по целия път, чак до подножието на хълма. Не малко години бях прекарвал времето си из тези барове и знаех какво се прави там. Повечето момичета искаха само по едно питие и място, където да пренощуват. И в ония полутъмни барове те не изглеждаха особено зле. Наближихме „Алварадо“. „Ще ми дадеш ли 50 цента?“ — попита тя. Аз се пресегнах и извадих две монети от по четвърт долар. „Би трябвало да съм си платил за едно пипане с това.“ Тя се разсмя. — „Давай, тогава.“ Аз издърпах роклята ѝ нагоре и я оципах лекичко точно там, където свършваше чорапът ѝ. И едва не ѝ казах: „По дяволите, дай да си купим една четвъртлитрова бутилка и да отидем в квартирата ми.“ И можех образно да си представя как пронизвам това тъничко тяло, можех даже да чуя как скърцат пружините. И как по-късно тя седи на някой стол, псува, приказва и се смее. Направих си обаче пас. Тя слезе на „Алварадо“, а аз останах да я гледам, докато пресичаше улицата, опитвайки се да върти задник тъй, сякаш наистина го имаше. Продължих пътя си. Дължах на държавата 606 долара за данъци върху дохода. Е, налагаше се да се лишавам от някой и друг задник от време на време.

Паркирах пред „Китайския“, влязох и си поръчах купичка пиле „уон-тон“. На момчето, което седеше до мен, му липсваше лявото ухо. Вместо ухо на главата му там зееше една дупка, мръсна дупка, цялата обрасла наоколо с косми. И никакво ухо. Аз погледнах дупката, после отново се заех с пилето си „уон-тон“. Но сега вече не ми беше толкова вкусно. Влезе някакъв друг тип и седна от дясната ми страна. Беше

скитник. Поръча си чаша кафе. Погледна ме. — Здравсти, пияницо — каза ми той.

— Здравсти — отвърнах аз.

— Всички наричат *мен* пияница, затова си казах, защо пък да не ти викам и аз така.

— Няма проблеми. Бях точно такъв някога.

Той разбърка кафето си. — Тия малки мехурчета отгоре на кафето. Гледай. Мама ми казваше, че това било знак, че към мен ще потекат пари. Не се получи така.

Мама? Този мъж някога е имал майка?

Аз привърших супата си и ги оставих там — момчето без ухо и скитникът, който гледаше мехурчетата в кафето си.

Тази вечер започна да се превръща в истински ад, помислих си аз. Едва ли е възможно да ми се случи още нещо. Но грешах.

Реших да прекося пеша „Аламеда“, за да си купя няколко пощенски марки. Уличното движение бе натоварено, затова бяха изпратили едно младо ченге като регулировчик. Нещо ставаше там. Един младеж пред мен не преставаше да крещи на ченгето: „Хайде, пусни ни да пресечем, по дяволите! Достатъчно дълго чакахме!“ Ченгето продължаваше да дава път на колите. „Хайде, ти откачил ли си, по дяволите, а?“ — изкрещя отново хлапакът. Този хлапак трябва да е нещо мръднал, помислих си аз. А беше хубаво момче, младо, едро, около шест фута и три инча, около двеста фунта. Бяла тениска. Нос, малко прекалено голям. Можеше и да е изпил няколко бири, но не беше пиян. Тогава ченгето наду свирката си и направи жест на тълпата да премине. Хлапакът стъпи на уличното платно. „Добре, хайде всички, сега е *безопасно*, *безопасно* е да се пресича сега!“ Само така ти се струва, хлапе, помислих си аз. Хлапакът размахваше ръце. „Хайде, хайде всички!“ Аз вървах точно зад него. И видях лицето на ченгето. Пребледня като платно. Видях как очите му се присвиха до цепки. Беше нисък, набит, млад полицаи. Той тръгна към момчето. О, Боже, ето започва се. Момчето забеляза, че полицаят се приближава към него. „Не ме докосвай! Да не си посмял да ме докоснеш!“ Ченгето го сграбчи за дясната ръка, каза му нещо, опита се да го отведе обратно на тротоара. Момчето се изскубна от хватката му и продължи напред. Ченгето се затича зад него, отново го хвана и този път изви ръката му зад гърба. Момчето се изскубна и този път и двамата се сбиха,

вкопчиха се един в друг, запремятаха се наоколо. Чуваха се ясно ударите от обувките им по паважа. Хората стояха и ги наблюдаваха от разстояние. Аз се намирах точно до тях. На няколко пъти ми се наложи да отстъпя встрани, докато се биеха. И аз като останалите не проявих и капчица здрав разум. Борейки се, двамата стигнаха до тротоара. Фуражката на ченгето изхвърча. Едва тогава ме обзе известно нервно напрежение. Ченгето не приличаше много на ченге без фуражката си, но все още разполагаше с полицейската си палка и с пистолета. Момчето отново се откопчи и започна да тича. Ченгето се хвърли върху него в гръб, обви едната си ръка около шията му и се опита да го повали назад, но хлапакът остана твърдо стъпил на земята. И пак успя да се освободи. Накрая ченгето го притисна към металните перила на един от паркингите на „Стандард Стейшън“. Едно бяло хлапе и едно бяло ченге. Аз погледнах през улицата и видях пет чернокожи момчета, които се хилеха и наблюдаваха. Наредени един до друг покрай една стена. Ченгето отново бе сложило фуражката си и водеше хлапака към една телефонна кабина надолу по улицата.

Аз влязох да купя пощенските си марки от автомата. Докато стоях там, за да ги получа, едва ли не очаквах отвътре вместо марки да изскочи змия. Но изскочиха само марки. Вдигнах поглед и видях приятеля си Бени. — Присъства ли на разигралата се сцена, Бени?

— Даа, когато го закарат в полицейския участък, те ще си надянат кожени ръкавици и ще го пребият от бой.

— Така ли мислиш?

— Определено. В града е точно като в провинцията. Пребиват ги от бой. Аз току-що излязох от новия провинциален затвор. Там пращат новите ченгета да обработват затворниците, за да трупат опит. Можеш да чуваш как крещят, докато ченгетата ги бият. А после се хвалят. Аз още бях там, когато едно ченге мина край мен и каза: „Направо му разказах игрите на един пияница“.

— Чувал съм да се говори за тия неща.

— Разрешават ти да се обадиш само веднъж по телефона, а едно от момчетата се застоя прекалено дълго, когато се обаждаше, а те непрекъснато му повтаряха да свършва с разговора си. Той все молеше: „Само една минута, само една минута, само една минута!“ и накрая на едно от ченгетата му писна и му затвори телефона, а момчето изкрещя: „Аз имам своите права, ти не можеш да постъпваш така!“

— И какво стана тогава?

— Около четири ченгета сграбчиха момчето. Повлякоха го с такава скорост, че краката му изобщо не докосваха земята. Закараха го в съседната стая. Ние го чувахме, те го обработиха добре. Виждаш ли, те ни бяха събрали там, караха ни да се навеждаме, за да търсят дали в задниците ни няма нещо скрито, претърсваха и обувките ни за наркотици и тогава доведоха момчето, голо, превито на две и разтреперено, направо се тресеше. По цялото му тяло се виждаха червени отоци. И просто го оставиха там, треперещо до стената. Те наистина му бяха дали да се разбере.

— Даа — казах аз, — една нощ минавах с колата си покрай Щатската Спасителна Мисия, когато две ченгета прибираха един пиян в патрулната кола. Единият полицаи седна отзад с пияния и аз чух пияния да му казва: „Ти, мръсно, скапано ченге!“ и видях как ченгето извади палката си и ръгна единия ѝ край, силно, право в стомаха на пияния. Беше адски удар и от гледката малко ми призля. Можеше да разпори стомаха на човека или да му причини вътрешен кръвоизлив.

— Даа, това е един мръсен свят.

— Ти го каза, Бени. Ще се видим пак наоколо. Пази се.

— Разбира се. Ти също.

Намерих колата си и потеглих обратно нагоре по „Сънсет“. Когато стигнах до „Алварадо“, завих наляво и продължих почти до Осма улица. Паркирах, излязох, открих един магазин за алкохол и купих четвъртинка уиски. После влязох в най-близкия бар. Тя беше там. Моята червенокоса с бруталното лице. Приближих се до нея, потупах бутилката с длан. — Хайде да тръгваме. — Тя допи питието си и излезе навън след мен. — Хубава вечер — каза тя. — О, даа — отвърнах аз.

Когато стигнахме до квартирата ми, тя отиде в банята, а аз изплаках две чаши. Няма изход, помислих си аз, от нищо няма изход.

Тя дойде в кухнята, облегна се с цялото си тяло върху мен. Бе опреснила червилото си. Целуна ме, заигра с езика си в устата ми. Аз вдигнах роклята ѝ и стиснах шепа бельо. Останахме прави под електрическата лампа, вплетени един в друг. Е, щеше да се наложи държавата да почака още малко за данъка си върху общия ми доход. Може би губернаторът Дъойкмейън ще се отнесе към мен с разбиране?

Пуснахме се, аз налях две питиета и отидохме в другата стая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.